

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

navrhovatelů:

a) J. K., bytem S.

b) P. K., bytem T.

zastoupených JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., advokátem,
Aranžerská 166, 190 14 Praha 9,

proti

odpůrci:

Obec Obora, IČ 00573698, Obora 57, 347 01 Tachov,

zastoupenému Mgr. Adamem Zítkem, advokátem, náměstí
Republiky 60, 347 01 Tachov

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Obora, schváleného Zastupitelstvem obce Obora dne 6. 3. 2018,

takto:

- I. Opatření obecné povahy – Územní plán Obora, schválený na 22. zasedání Zastupitelstva obce Obora konaném dne 6. března 2018, se v části, ve které je pozemek p. č. x v k. ú. Obora u Tachova, obec Obora, zařazen do funkční plochy DS (dopravní infrastruktura – silniční doprava), zrušuje dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce je povinen nahradit navrhovatelům náklady řízení ve výši 32 848 Kč k rukám zástupce navrhovatelů JUDr. Petra Svobody, Ph.D., do jednoho měsíce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Návrhem ze dne 2. 7. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručeným dne 3. 7. 2018, se navrhovatelé domáhali zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Obora, schváleného dne 6. 3. 2018 usnesením č. 2 na 22. zasedání Zastupitelstva obce Obora (dále též „opatření obecné povahy“ nebo „nový územní plán“), a to v části, ve které byla pozemková parcela č. x, katastrální území Obora u Tachova, obec Obora (dále též „dotčený pozemek“ nebo „pozemek p. č. x“), zařazena do funkční plochy DS „Dopravní infrastruktura – silniční doprava“.
2. Navrhovatelé nabyli dotčený pozemek do společného jmění manželů v roce 1996 na základě kupní smlouvy uzavřené dne 16. 4. 1996 s obcí Obora. Dotčený pozemek má výměru 450 m² a je evidován v katastru nemovitostí (KN) jako zahrada a součást zemědělského půdního fondu (ZPF). Pozemek p. č. x sousedí s dalšími pozemky navrhovatelů (rovněž v jejich SJM) - stavební parcela č. x, jejíž součástí je stavba (rodinný dům) č. p. x, stavební parcela č. x, jejíž součástí je stavba (jiná stavba) bez č. p. / č. ev., pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, pozemková parcela č. x, všechny zapsány na LV 170 pro k. ú. Obora u Tachova. Všechny uvedené pozemky představují souvislý funkční celek, který navrhovatelé užívají k trvalému bydlení společně s rodinným domem č. p. x. Dotčený pozemek byl v roce 1996 evidován v katastru nemovitostí jako ostatní plocha - ostatní komunikace. Přibližně po roce 2003 ho navrhovatelé osázeli stromy (celkem 43 ks) a v roce 2005 na něm postavili drobnou stavbu - dřevěný přístřešek na palivo, a to na základě ohlášení stavebnímu úřadu ze dne 28. 4. 2005, doplněného podáním ze dne 4. 5. 2005, a na základě následného sdělení stavebního úřadu (Městského úřadu Tachov) ze dne 4. 5. 2005, zn. 699/2005-OÚPRR. Drobná stavba má rozměry půdorysu 1,2 x 10,9 metru a je umístěna přímo uprostřed dotčeného pozemku. V souladu se změněným způsobem užívání dotčeného pozemku pak katastrální úřad v roce 2017 provedl na základě ohlášení navrhovatelů zápis změny druhu dotčeného pozemku z „ostatní plocha - ostatní komunikace“ na „zahrada“ se způsobem ochrany ve formě zemědělského půdního fondu.
3. V roce 2017 zahájil Městský úřad Tachov jakožto pořizovatel řízení o novém územním plánu obce Obora. Řízení bylo zahájeno doručením návrhu nového územního plánu a oznámení o konání veřejného projednání (dne 10. 8. 2017) veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desce pořizovatele od 30. 6. 2017 do 17. 8. 2017. Nejpozději do 7 dnů ode dne konání veřejného projednání, tj. do 17. 8. 2017, mohli vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení uplatnit námitky. V grafické části návrhu územního plánu byla na celém dotčeném pozemku vymezena plocha „DS“. V textové části v oddílu F. 2.9. pak byly pro (tuto) plochu „DS – Dopravní infrastruktura - silniční doprava“ (s poznámkou: „Plocha dopravní infrastruktury dle vyhlášky č. 501/2006 Sb.“) stanoveny následující podmínky využití: „*Hlavní využití: Pozemky silnic včetně náspů, zářezů, opěrných zdí, mostů a podobně; pozemky veřejných pojezdných komunikací v zastavěném a zastavitelném území obce; pozemky staveb dopravních zařízení a dopravního vybavení, zejména autobusové zastávky, odstavné a parkovací plochy.*
Přípustné využití: Chodníky a další pěší cesty, cyklostezky; technická infrastruktura; doprovodná

a izolační zeleň.

Podmíněné přípustné využití: Není stanoveno.

Nepřípustné využití: Veškeré stavby, zařízení a činnosti neslučitelné s hlavním využitím.

Podmínky prostorového uspořádání: Není stanoveno.“

4. Navrhovatelé podali v řízení o návrhu územního plánu včasné a řádné námitky, a to každý samostatným podáním - navrhovatel J. K. podáním datovaným dne 15. 8. 2017 a doručeným pořizovateli dne 16. 8. 2017, navrhovatelka P. K. pak podáním datovaným dne 16. 8. 2018 a doručeným pořizovateli dne 17. 8. 2018. V nich uplatnili mimo jiné obsahově shodnou námitku týkající se dotčeného pozemku (viz níže odůvodnění rozsudku). Zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o námitkách navrhovatelů obsahově shodnými rozhodnutími ze dne 6. 3. 2018, která jsou obsažena v části D odůvodnění opatření obecné povahy, nazvané „Rozhodnutí o námitkách a jejich vyhodnocení“ (na str. 54 až 56), a to tak, že se námitkám „částečně vyhovuje“.
5. Zastupitelstvo následně schválilo návrh územního plánu usnesením č. 2 na 22. zasedání Zastupitelstva obce Obora dne 6. 3. 2018, a to v části týkající se dotčeného pozemku č. x v nezměněné podobě. Odpůrce tedy v napadené části územního plánu vymezil v grafické části na dotčeném pozemku plochu „DS Dopravní infrastruktura - silniční doprava“ a v textové části v oddílu F.2.9. stanovil stejné podmínky pro její využití, které byly stanoveny již v návrhu územního plánu (viz shora).

[III] Návrh

6. Navrhovatelé tvrdili, že opatření obecné povahy je v napadené části nezákonné a že jím byli zkráceni na vlastnickém právu k dotčenému pozemku, protože **A)** napadená část opatření obecné povahy nebyla vydána zákonem stanoveným způsobem, neboť řízení, které předcházelo jeho vydání, trpělo podstatnými vadami podle 101b odst. 4 a § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“), ve spojení s § 172 odst. 5 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“), a s § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (vady řízení), a **B)** proto, že napadená část opatření obecné povahy byla vydána v rozporu se zákonem, konkrétně s 4 odst. 1 a 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, § 18 odst. 2 a § 19 odst. 1 písm. m) stavebního zákona a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (hmotněprávní vady).

A. Vady řízení

7. Opatření obecné povahy v napadené části - ve spojitosti s rozhodnutími o námitkách navrhovatelů - bylo vydáno v řízení, v němž se příslušné správní orgány (tj. pořizovatel i odpůrce) dopustily těchto dvou podstatných vad podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 1 soudního řádu správního:

1. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

8. Rozhodnutí o námitkách navrhovatelů a v důsledku toho i předmětné opatření obecné povahy v napadené části, jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Navrhovatelé ve svých námitkách shodně argumentovali tím, že dotčený pozemek je v katastru nemovitostí (formálně) evidován jako zahrada a současně je také jako zahrada (fakticky) dlouhodobě užíván. Tím poukazovali na to, že navržený způsob využití pozemku podle návrhu územního plánu je v rozporu (i) s právním

i faktickým charakterem pozemku podle katastru nemovitostí i (ii) s jeho ochranou podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Odpůrce se však s touto podstatnou námitkou v odůvodnění svých rozhodnutí nikterak věcně nevypořádal, vůbec na ni věcně neodpověděl. Podobně ani Krajský úřad Plzeňského kraje jakožto orgán ochrany ZPF se ve svých stanoviscích uplatněných k návrhu územního plánu (tj. ve stanovisku ze dne 4. 7. 2016, čj. ŽP/10157/16, a stanovisku ze dne 28. 12. 2016, čj. ŽP/19799/16) vůbec nezabýval faktem záboru zahrady parc. č. x jakožto součástí ZPF. A to z toho důvodu, že návrh územního plánu byl pořizovatelem (resp. projektantem) vypracován podle stavu katastru nemovitostí z roku 2015. Rozhodovací důvody tak v daném ohledu zcela chybějí, což zakládá následující nedostatky.

9. Zprvée, je to v rozporu s 172 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se „[v] odůvodnění (...) uvedou *informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s (...) námitkami účastníků*“.
10. Zadruhé, je to v rozporu s § 5 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. V daném případě totiž ani pořizovatel, ani projektant, ani orgán ochrany ZPF v návrhu územního plánu, ani ve stanovisku podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, ani ve schváleném územním plánu nikterak nezdůvodnili zvolené řešení a nevyhodnotili jeho předpokládané důsledky na zahradu parc. č. x coby součást ZPF. Díky tomu v odůvodnění rozhodnutí o námitkách ani v odůvodnění předmětného opatření obecné povahy není vůbec zdůvodněno, proč dotčený pozemek, který je součástí ZPF jako zahrada, bylo nezbytné ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu zahrnout do plochy dopravní infrastruktury, ačkoliv podmínky pro využití této plochy (podle oddílu F.2.9. textové části územního plánu) jsou s ochranou ZPF neslučitelné. Tento nedostatek obzvláště kontrastuje s tím, že pořizovatel i odpůrce si byli v řízení o vydání územního plánu prokazatelně - na základě námitek navrhovatelů i poznatků ze své úřední činnosti - vědomi skutečnosti, že dotčený pozemek už mnoho let není jako komunikace užíván a že není ani žádný důvod se domnívat, že by tomu mělo být v budoucnu jinak.

2. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a další podstatné vady řízení

11. Rozhodnutí o námitkách navrhovatelů a v důsledku toho i předmětné opatření obecné povahy v napadené části jsou (i) nepřezkoumatelné též pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a (ii) byly vydány v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení procesněprávních ustanovení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.
12. Odpůrce totiž proti výše zmíněné námitce navrhovatelů (o tom, že dotčený pozemek je v KN evidován a fakticky užíván jako zahrada) uvedl v rozhodnutí o námitkách jako důvod (protiargument) v podstatě jen to, že návrh územního plánu byl vypracován podle stavu katastru nemovitostí z roku 2015 (doslova: „*nad mapou evidence KN z r. 2015*“), kdy byl dotčený pozemek evidován v KN jako ostatní plocha - ostatní komunikace a kdy prý také „*vykazoval charakter cesty a byl veden jako součást čestní sítě jako přístupová cesta k č. p. x*“. Podle názoru navrhovatelů je tento důvod v rozporu se zákonem ve třech ohledech.
13. Zprvée, uvedený důvod je zcela mimo věcnou podstatu uplatněné námitky (argumentu). Námitka vycházela z aktuálního právního i faktického stavu dotčeného pozemku (v roce 2017), zatímco protiargument odpůrce vycházel z již neexistujícího právního i faktického stavu (v roce 2015). Z logického hlediska je tedy uvedený důvod odpůrce nerozhodný, což

zakládá jeho nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

14. Zadruhé, uvedený důvod i předchozí postup pořizovatele je v rozporu s ustanoveními o řízení před správním orgánem. Podle § 3 správního řádu (též s přihlédnutím k § 75 odst. 1 a § 101b odst. 3 soudního řádu správního) musí rozhodnutí o námitkách (jakož i samotné opatření obecné povahy) vycházet ze skutkového stavu, který tu je v době rozhodování správního orgánu (tzn. v roce 2017-2018), a tedy nikoliv ze skutkového stavu, který tu byl dva až tři roky před rozhodováním správního orgánu (tzn. v roce 2015) a který již v době rozhodování správního orgánu neexistoval. Podle zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i podle zásady vyšetřovací (§ 50 odst. 3 správního řádu), jež jsou na základě § 174 odst. 1 správního řádu obdobně (popř. přiměřeně) použitelné i v řízení o vydání opatření obecné povahy, musí správní orgán (tzn. zde jak pořizovatel územního plánu, tak odpůrce) zjistit skutkový stav věci z aktuálních podkladů. A pokud dotčená osoba (zde vlastníci pozemků uplatňující námitky) v řízení výslovně upozorní správní orgán na podstatnou změnu skutkového stavu věci (tzn. na změnu druhu i způsobu využití dotčeného pozemku z „ostatní plocha - ostatní komunikace“ na „zahrada“), přičemž to doloží údaji z veřejného seznamem (KN), nemůže správní orgán i nadále (vědomě) vycházet ze zastaralých podkladů z roku 2015, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci v době rozhodování (v r. 2017-2018). Rozhodnutí o námitkách, a v důsledku toho i předmětné opatření obecné povahy v napadené části, jsou tak v rozporu nejen s uvedenými zásadami podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, ale též se zásadou vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu, podle níž „(s)právní orgán dbá, aby přijaté řešení (...) odpovídalo okolnostem daného případu“. Řešení, které zde napadenou částí opatření obecné povahy odpůrce přijal, odpovídá (dnes již neexistujícím) právním i skutkovým okolnostem z roku 2015. Právě uvedené argumenty zcela potvrzuje i vyjádření krajského úřadu (Bc. J. V.) jakožto nadřízeného správního orgánu v řízení o návrhu územního plánu ze dne 8. 11. 2017, podle něhož „(...) ppč. x – trochu bych se bál argumentace v podstatě neaktuální kat. mapou při zpracování návrhu, chápu projektanta, že nelze sledovat do dne nabytí účinnosti, ale větší váhu bych přikládal reálnému stavu území“ (z e-mailu Bc. J. V. z Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 8. 11. 2017, adresovaného L. R. z Městského úřadu Tachov, odboru výstavby a územního plánování).
15. Za třetí, uvedený důvod je konečně v rozporu se skutečným stavem věci i v roce 2015. Jak je uvedeno výše, navrhovatelé dotčený pozemek po jeho zakoupení v roce 1996 začali užívat jako zahradu u rodinného domu, osázeli jej stromy a v roce 2005 na něm (přímo uprostřed něho) legálně postavili drobnou stavbu. Takže ani v roce 2015 dotčený pozemek už rozhodně nevykazoval charakter cesty. Pořizovatel (tj. Městský úřad Tachov) si přitom musel být této skutečnosti při pořizování návrhu územního plánu vědom, když on sám v roce 2005 ohlášenou drobnou stavbu na dotčeném pozemku povoloval - šlo tak o skutečnost známou správnímu orgánu z jeho vlastní úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 ve spojitosti s § 174 odst. 1 správního řádu.

B. Hmotněprávní vady

16. Jak vyplývá z argumentů i důkazů, uvedených v oddílu A. návrhu, pořizovatel i odpůrce vydali předmětné opatření obecné povahy v napadené části s vědomím, že (i) neodpovídá skutečnému stavu věci a že (ii) je v rozporu jak s jeho právním určením jakožto zahrady podle KN, tak s jeho faktickým způsobem využití jako soukromé zahrady u rodinného domu. Díky tomu se napadená část opatření obecné povahy dostala též do přímého rozporu s následujícími hmotněprávními zákonnými ustanoveními.

17. 1. Napadená část opatření obecné povahy je v rozporu se zásadou ochrany zemědělského půdního fondu podle § 4 odst. 1 a 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, podle níž může dojít k odnětí zemědělské půdy pro nezemědělské účely jen „v nezbytném případě“ a kterou se - na základě odkazovací normy v § 5 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu - musí řídit i pořizovatelé a projektanti při přípravě územně plánovací dokumentace. V případě dotčeného pozemku nebylo jeho vymezení jako plochy pro dopravní infrastrukturu „nezbytné“, ale naopak zbytečné, potažmo neúčelné, a to z těchto důvodů:
18. i) Již roce 1996 (tzn. před 22 lety) ho sama obec Obora prodala navrhovatelům do soukromého vlastnictví jako zarostlou a neužívanou cestu.
19. ii) Přibližně po stejnou dobu (tzn. po dobu 22 let) je užíván jako zahrada u rodinného domu výlučně pro soukromé účely, když (a) byl již před více než 15 lety osázen několika desítkami stromů a když (b) přímo uprostřed něho (tzn. přímo přes někdejší cestu) je na něm od roku 2005 na základě řádného ohlášení a následného sdělení stavebního úřadu postavena drobná stavba přístřešku. Díky tomu ho z právního, ani faktického hlediska již nelze využít pro stanovený způsob využití, tj. pro komunikační účely, jak předpokládají podmínky pro využití plochy DS podle oddílu F.2.9. textové části vydaného územního plánu (vydaný územní plán totiž neruší právní účinky dříve vydaných individuálních správních aktů, zde sdělení stavebního úřadu; k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ao 9/201 1-55, z něhož se podává: *„Územní plán reguluje vztahy v území vždy do budoucna, nelze se tedy domnívat, že by snížení zastavitelnosti pozemků mohlo mít vliv na stavby, které se již v území nacházejí.“*).
20. iii) dotčený pozemek nemá povahu veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997, o pozemních komunikacích, protože přestal být před více než 20 lety jako cesta veřejností užíván, v důsledku čehož zanikla *„nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba“* jakožto podstatný znak veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/067 (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 337/2016-648). A vzhledem k tomu, že (a) je ve vlastnictví navrhovatelů jakožto soukromých osob, že (b) navrhovatelé výslovně a dlouhodobě projevují vůli, že nemají zájem na jeho budoucím využití jako cesty (a to ani cesty veřejné ani cesty soukromé) a že (c) jej nelze vyvlastnit, když nebyl v územním plánu vymezen jako plocha pro veřejně prospěšnou stavbu dopravní infrastruktury podle § 43 odst. 1 ve spojitosti s 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, pak není žádný rozumný důvod (natož nezbytnost), aby územní plán stanovil způsob jeho využití jako pozemní komunikaci, navíc v rozporu s jeho zákonným určením jako zemědělský půdní fond.
21. iv) Územní plán vymezil na dotčeném pozemku plochu DS jako slepou pozemní komunikaci, tzn. jako plochu pro komunikaci, která končí na hranici dotčeného pozemku se sousedním lesním pozemkem parc. č. x (ten je určen jako plocha NL „Plocha lesní“), takže nenavazuje na žádnou další plochu DS či jinou obdobnou plochu pro pozemní komunikaci. Takové řešení je samo o sobě - tzn. bez ohledu na výše uvedené důvody - stěží účelné (smysluplné).
22. v) Pro úplnost, z právě uvedených důvodů není v případě dotčeného pozemku použitelné ustanovení § 3 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož *„[o]becným požadavkem na vymezení ploch je (...) chránit stávající cesty umožňující bezpečný průchod krajinou a vytvářet nové cesty, je-li to nezbytné.“* V případě dotčeného pozemku již dlouho nejde o stávající cestu

a jeho změna na novou cestu není nezbytná, ale naopak zbytečná.

23. 2. Ze stejných důvodů, které byly právě uvedeny v odstavcích i) až v) je napadená část opatření obecné povahy v rozporu i s následujícími ustanoveními stavebního zákona a prováděcích právních předpisů k němu vydaných:
24. i) s cílem územního plánování podle § 18 odst. 1 stavebního zákona, když ohledně dotčeného pozemku se nezvolilo „řešení účelného využití území“, ale doslova pravý opak, tedy řešení (mimořádně) neúčelného využití území;
25. ii) s úkolem územního plánování podle § 19 odst. 1 písm. m) stavebního zákona *vytvářet podmínky pro ochranu území podle zvláštních právních předpisů*, zde podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, na který se v citovaném ustanovení stavebního zákona výslovně odkazuje v poznámce pod čarou č. 4;
26. iii) s podmínkami pro vymezení ploch dopravní infrastruktury podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., který stanoví: *„Plochy dopravní infrastruktury se obvykle samostatně vymezují v případech, kdy využití pozemků dopravních staveb a zařízení, zejména z důvodu intenzity dopravy a jejich negativních vlivů, vylučuje začlenění takových pozemků do ploch jiného způsobu využití, a dále tehdy, kdy je vymezení ploch dopravy nezbytné k zajištění dopravní přístupnosti, například ploch výroby, ploch občanského vybavení pro maloobchodní prodej, ploch těžby nerostů.“* Ani jeden ze stanovených okruhů případů není u dotčeného pozemku dán. Zejména je z výše uvedených právních i skutkových okolností nepochybné, že v případě dotčeného pozemku není vymezení samostatné plochy dopravní infrastruktury *„nezbytné k zajištění dopravní přístupnosti“*, ale že je tomu naopak.

[III] Vyjádření odpůrce k návrhu

27. Odpůrce se k návrhu vyjádřil v podání ze dne 24. 8. 2018. V úvodu namítl, že navrhovatelé nejsou ve věci aktivně legitimováni. Navrhovatelé sice nabyli dotčený pozemek kupní smlouvou ze dne 16. 4. 1996, avšak odpůrce při kontrole všech podkladů vztahujících se k tomuto případu zjistil, že uzavřená kupní smlouva na pozemek je absolutně neplatná. Tehdy platný zákon č. 367/1990 Sb., o obcích, konkrétně jeho § 36a odst. 4 uváděl: *„Záměry obce převést nemovitý majetek a pronajmout nemovitý majetek, s výjimkou pronájmu bytů, musí být v obci vhodným způsobem zveřejněny nejméně po dobu 30 dnů před projednáním v orgánech obce, aby se k nim mohli občané vyjádřit a předložit své nabídky.“* Odpůrce zjistil, že ke shora uvedenému vyvěšení záměru prodat pozemek však nikdy nedošlo, a kupní smlouva je tedy dle jeho názoru absolutně neplatná bez dalšího. Návrh by tak měl být zamítnut pro nedostatek aktivní legitimace na straně navrhovatelů.
28. Z opatrnosti se však odpůrce dále vyjádřil tak, že v procesu vydávání územního plánu postupoval zcela v souladu se zákony a v jeho postupu není žádná vada. Pokud by zde nějaká vada v postupu byla, rozhodně se bude jednat o vadu drobnou, jež nebude mít vliv na zákonnost řízení a na platnost předmětného územního plánu.
29. Odpůrce dále konstatoval, že dotčený pozemek nesousedí se všemi pozemky, které navrhovatelé uvedli, což je patrné ze samotné katastrální mapy. Rovněž není pravdou, že by pozemek v době jeho prodeje měl charakter staré zarůstající cesty, když přes pozemek vedla veřejná účelová komunikace, která byla obyvateli Obory využívána. Předmětná cesta navíc spojovala cestu na pozemku parc. č. x a x, z čehož je patrné, že měla svůj smysl. To, že v rozporu se zákonem došlo ze strany navrhovatelů k oplocení pozemku (když pozemek oplotili bez jakéhokoli povolení a mimo zastavěné území), když na toto neměli žádné oprávnění, rozhodně neznamená, že cesta zanikla, maximálně se z ní stala účelová

komunikace ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb.

30. Dle odpůrce se navrhovatelé nemohou domáhat nějakých práv na základě svého protiprávního jednání, čímž oplocení pozemku rozhodně bylo, neboť dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 19 odst. 1 omezí obecné užívání dálnice, silnice, místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové komunikace.
31. Stejně tak není pravdou, že na pozemku bylo ze strany navrhovatelů vysázeno 43 stromů a pokud by tomu tak bylo, tak by tyto stromy byly vysázeny v rozporu s územním plánem platným do 6. 3. 2018, tudíž by se opět navrhovatelé zaštiťovali svým protiprávním jednáním. Dřevěný přístřešek na pozemku sice je (pokud se tomu dá říkat přístřešek, když je zde skladováno dřevo, které je pouze překryté), avšak rozhodně ne v jeho polovině, nýbrž pouze v jeho horní části, přibližně v horní třetině pozemku, a to 30 m od horní části pozemku. Zbýlá část i nadále slouží navrhovatelům jako cesta, když v plotu mají navrhovatelé zbudovanou bránu. Rozhodně se ze strany navrhovatelů nejedná o pozemek, který by využívali jako zahradu.
32. K aktuálnímu stavu pozemku odpůrce uvedl, že je pravdou, že aktuálně je pozemek evidován v KN jako zahrada, avšak příslušný katastrální úřad, dle mínění odpůrce, při změně druhu pozemku z ostatní plocha - ostatní komunikace na zahradu pochybil, resp. vycházel ze lživého prohlášení P. K. K předmětné změně totiž došlo na základě formuláře ohlášení změny údajů o pozemku k zápisu do KN ze dne 3. 7. 2017, sp. zn. Z-1722/2017-410, ve kterém paní K. prohlásila, že podle § 30 odst. 4 vyhl. č. 357/2013 Sb. je změna druhu pozemku/způsobu využití pozemku v terénu uskutečněna. Ohlašovaná změna byla uskutečněna bez územního rozhodnutí, bez územního souhlasu stavebního úřadu.
33. Je nutné konstatovat, že pozemek rozhodně není zahradou, když je na něm stále nejen naprosto patrná, ale dokonce i navrhovateli využívaná cesta, která je zpevněná, a je zde již dlouhodobě. Zadruté, pro změnu druhu pozemku je zapotřebí, aby žádost podali všichni vlastníci dotčeného pozemku. Jelikož žádost na změnu podala jen paní K., bez pana K., tak došlo ze strany katastrálního úřadu k naprosto evidentnímu pochybení, neboť pozemek je ve společném jmění manželů K.
34. Dále odpůrce uvedl, že došlo svévolně ke změně způsobu ochrany nemovitosti na zemědělský půdní fond, když pro toto není důvod. Odpůrce měl vážné pochybnosti o tom, že by měl být pozemek zařazen do způsobu ochrany zemědělského půdního fondu. O této skutečnosti by měl rozhodnout orgán ochrany zemědělského půdního fondu. Žádné takové rozhodnutí však neexistuje a k návrhu paní K. nebyla přiložena ani žádná jiná listina, která by dokládala změnu způsobu ochrany nemovitosti. Pokud byl pozemek zařazen do způsobu ochrany zemědělský půdní fond, tak se jedná o změnu nezemědělské půdy na zemědělskou, když k tomuto mělo dojít buď dle § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona anebo dle § 96 stavebního zákona. Ani k jednomu však v tomto případě nedošlo.
35. Odpůrce se dle svého mínění vypořádal s námitkami navrhovatelů, když není pravdou, že by jim nebylo v ničem vyhověno, neboť došlo ke změně územního plánu v tom smyslu, že byla změněna hranice, kudy má vést oplocení. Avšak je nutné opětovně zdůraznit, že bylo rozhodováno na základě faktického stavu, tedy stavu, kdy je na pozemku účelová komunikace. Odpůrce uzavřel, že pozemek je stále využíván jako cesta, když ke změně druhu pozemku došlo nezákonně (a na základě lživého prohlášení paní K.), a tak bylo zcela v souladu s ustálenou judikaturou při vyhotovení územního plánu vycházeno ze skutečného

stavu věci, tedy z aktuálního způsobu využití pozemku, jímž je minimálně ze dvou třetin cesta, kterou navíc sami navrhovatelé využívají. Jelikož je na pozemku cesta (účelová komunikace), která je stále využívána (navrhovatelé), a nikoliv zahrada, jak tvrdí navrhovatelé, pak je z tohoto hlediska územní plán správný.

36. Na základě všech shora uvedených skutečností odpůrce navrhl, aby byl návrh zamítnut jako nedůvodný.

[IV] Replika

37. Stran nedostatku aktivní legitimace a neplatnosti kupní smlouvy na pozemek parc. č. x navrhovatelé v replice ze dne 10. 9. 2018 uvedli, že úvahy, kterými se odpůrce pokouší zpochybnit vlastnické právo navrhovatelů k dotčenému pozemku po více než 20 letech, jsou nepodložené, mylné a v daném řízení i bezpředmětné, nemluvě o zcela zjevné účelovosti, která hraničí s absurdností. Navrhovatelé jsou po dobu 22 let nespornými vlastníky dotčeného pozemku a po tuto dobu je také jejich vlastnické právo řádně zapsáno do katastru nemovitostí. Odpůrce o tomto zápisu po celou dobu 22 let dobře ví, když jej on sám v roce 1996 katastrálnímu úřadu navrhoval. Podle § 980 odst. 2 ve spojení s § 3064 nového občanského zákoníku platí zásada, podle níž se vlastnické právo zapsané do katastru nemovitostí považuje za vlastnické právo skutečné. Za daného právního stavu jsou tak všechny orgány veřejné moci i fyzické a právnické osoby povinny vycházet ze stavu zapsaného v katastru nemovitostí, a tedy i ze zápisu o tom, že navrhovatelé jsou vlastníky dotčeného pozemku. Pokud by odpůrce chtěl nyní zpochybnit vlastnické právo k dotčenému pozemku, musel by podat žalobu o určení vlastnického práva. Pouhé tvrzení před správním soudem - v rozporu se stavem zapsaným v katastru nemovitostí - je bezpředmětné. Avšak i tehdy, pokud by odpůrce ještě před skončením řízení u správního soudu podal žalobu o určení vlastnictví, nemohlo by to mít vliv na průběh aktuálního řízení před správním soudem ani na otázku aktivní legitimace navrhovatelů (následovala obsáhlá pasáž věnovaná odpůrcovým tvrzením stran vlastnictví k dotčenému pozemku).
38. Navrhovatelé následně zopakovali, že trvají na všech svých skutkových tvrzeních ohledně charakteru dotčeného pozemku, a to jak v době prodeje v letech 1995 – 1996 (stará zarůstající cesta), tak v roce 2018. Stav pozemku doložili fotografiemi.
39. Stran změny druhu pozemku zapsané v katastru nemovitostí navrhovatelé vyjevili, že zápis katastrálního úřadu o změně druhu pozemku do katastru nemovitostí provedený na základě § 28 a § 31 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 30 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů, je veřejnoprávním úkonem příslušného správního orgánu a jako takový je vybaven presumpcí správnosti. Je proto třeba na něj hledět jako na platný a účinný. Z tohoto důvodu i na údaje, které na jeho základě byly do katastru nemovitostí zapsány, je třeba hledět jako na správné a účinné. V daném řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti opatření obecné povahy, není zákonný prostor pro případný přezkum zápisu do katastru nemovitostí provedeného v roce 2017. Proto jakékoliv nynější úvahy odpůrce o pochybení katastrálního úřadu či dokonce o nezákonnosti zápisu změny druhu dotčeného pozemku do katastru nemovitostí v roce 2017 jsou jen úvahami akademickými, které jsou v daném řízení bezpředmětné.

[V] Posouzení věci krajským soudem

40. Řízení ve správním soudnictví je upraveno soudním řádem správním.

41. Podle § 101a odst. 1 soudního řádu správního, návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.
42. Podle § 101b odst. 2 soudního řádu správního, návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.
43. Podle § 101b odst. 3 soudního řádu správního, při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.
44. Podle § 101b odst. 4 soudního řádu správního, ustanovení § 34, s výjimkou odst. 2 věty první a odst. 4, a § 76 se použijí přiměřeně.
45. Podle § 101d odst. 2 věty první a druhé soudního řádu správního, dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne.
46. Při jednání před soudem dne 3. 10. 2018 zástupce navrhovatelů i odpůrce setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci. Soud pro úplnost doplňuje, že jednání bylo původně nařazeno na 26. 9. 2018, avšak z důvodů zdravotní indispozice zástupce navrhovatelů bylo odročeno na nejbližší možný jednací den senátu krajského soudu, který ve věci rozhodoval.
47. Soud dospěl k závěru, že **návrh je**, v mezích uplatněných námitek, **důvodný**, když o uplatněných námitkách uvážil následovně.
48. Primárně bylo nezbytné vypořádat se s námitkou odpůrce o nedostatku aktivní legitimace navrhovatelů (viz výše).
49. Soud přednesenou odpůrcovu argumentaci neshledal důvodnou.
50. Vlastnictví navrhovatelů k dotčenému pozemku totiž nebylo relevantním způsobem zpochybněno. Navrhovatelé byli jako vlastníci pozemku p. č. x evidováni v katastru nemovitostí jak po celou dobu procesu přijímání územního plánu, tak ke dni jeho schválení. Byli jimi i v den vyhlášení rozsudku. A právě tento fakt, tedy údaj zaznamenaný v katastru nemovitostí, byl pro posouzení aktivní legitimace rozhodný. Soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou oprávněny jakkoliv zpochybnit vlastnictví k pozemku, to může učinit civilní soud na základě příslušné žaloby. Taková žaloba však bude dle tvrzení odpůrce teprve podána, a proto nezbylo jinak, než konstatovat, že navrhovatelé byli k podání návrhu aktivně legitimováni.
51. Další fáze přezkumu se zaměřila na posouzení vytýkaných procesních nedostatků opatření obecné povahy.
52. Postup soudu při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části

vymezil Nejvyšší správní soud takto: „*Algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.) spočívá v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.*“ (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS; k dispozici na www.nssoud.cz).

53. Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud podle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. „*Nynější právní úprava počítá s přísnějším promítnutím dispoziční zásady, a soud je tak vázán při přezkumu rozsahem i důvody návrhu, podobně jako je tomu u žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, čj. 2 Aos 1/2013-138).*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 954).
54. Stran skutkového stavu věci vedené pod sp. zn. 59 A 7/2018 soud konstatuje, že funkční využití dotčeného pozemku se přijetím nového územního plánu v podstatě nezměnilo – zatímco předchozím územním plánem byl veden jako komunikace mimo zastavěné území, opatřením obecné povahy byl zařazen do plochy funkčního využití „DS - DOPRAVNÍ INFRASTRUKTURA – SILNIČNÍ DOPRAVA“. Jako hlavní využití plochy bylo stanoveno: *Pozemky silnic včetně náspů, zářezů, opěrných zdí, mostů a podobně; pozemky veřejných pojízdných komunikací v zastavěném a zastavitelném území obce; pozemky staveb dopravních zařízení a dopravního vybavení, zejména autobusové zastávky, odstavné a parkovací plochy.* Jako přípustné využití bylo deklarováno: *Chodníky a další pěší cesty, cyklostezky; technická infrastruktura; doprovodná a izolační zeleň.* Jako nepřípustné využití bylo stanoveno: *Veškeré stavby, zařízení a činnosti neslučitelné s hlavním využitím.* Podmíněné přípustné využití a podmínky prostorového uspořádání stanoveny nebyly.
55. Navrhovatelé s takovým zařazením dotčeného pozemku nesouhlasili a podali námitky.
56. J. K. uplatnil námitku tohoto znění: „*Jako spoluvlastník pozemku p.č. x v k.ú. Obora u Tachova uvádím, že tento pozemek je v současnosti zahrnut do zastavěného území. V návrhu ÚP je tento pozemek navržen jako komunikace. Proti podávám námitku, protože pozemek p.p.č. x je veden jako zahrada podle výpisu z KN a je tak dlouhodobě užíván, nesouhlasím a nedovolím, aby to bylo vedeno jako komunikace. Trvám na zrušení návrhu na komunikaci p.č. x, Obora. V případě, že nebude zrušen návrh komunikace na p.č. x budu se bránit soudní cestou.*“ P. K. pak formulovala námitku takto: „*Jsem spoluvlastník pozemku p.č. x v k.ú. Obora u Tachova zapsaného v KN jako druh zahrada. Stejným způsobem uvedený pozemek dlouhodobě užíváme. Pozemek je zahrnut do zastavěného území a v nově zpracovaném ÚP je navržen jako komunikace. Proti podávám námitku, protože pozemek p.p.č. x je užíván i veden jako zahrada. Trvám tímto na opravě z komunikace na zahradu, tedy na ZS - zeleň soukromá vyhrazená. Domnívám se, že má návrh ÚP také respektovat stávající stav pozemků.*“
57. Vypořádání obou námitek bylo shodné, když k nim bylo vyjeveno toto (viz část D odůvodnění opatření obecné povahy nazvanou „Rozhodnutí o námitkách a jejich vyhodnocení“): „*ÚP Obora je zpracován nad mapou evidence KN z r. 2015. Pozemek p.p.č. x, byl v evidenci KN veden jako ostatní plocha - ostatní komunikace, v stávajícím ÚPO Obora jako komunikace mimo zastavěné území. V r. 2017 je v evidenci KN p.p.č. x - kultura zahrada.*

Vzhledem k tomu, že nebude aktuálně změna podkladové katastrální mapy v průběhu pořizování ÚP, proto i nadále bude pozemek p.č. x veden jako plocha DS, ve vlastnictví fyzických osob, zpřístupňuje výhradně pozemky stejného vlastníka. V době zpracování podkladů pro ÚP pozemek vykazoval charakter cesty a byl veden jako součást cestní sítě, jako přístupová cesta k č.p. x, změna na ZS je další požadavek vlastníka, další novou plochou přestavby, pozemek i nadále s využitím pro DS, jako související dopravní infrastruktura u RD č.p. x nově v zastavěném území sídla.“ K tomuto textu byl připojen dovětek „*námítce se částečně vyhovuje*“.

58. Jak je uvedeno výše, podle § 101b odst. 4 soudního řádu správního se mj. § 76 tohoto zákona použije přiměřeně. Podle § 76 odst. 1 s. ř. s., soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí [písm. a)]; proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění [písm. b)]; pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [písm. c)].
59. Není sporu o tom, že oba navrhovatelé byli v procesu přijímání územního plánu aktivní a vznesli konkrétní námítky proti zařazení předmětného pozemku do plochy funkčního využití „DS -DOPRAVNÍ INFRASTRUKTURA – SILNIČNÍ DOPRAVA“. Správní soudy dlouhodobě zastávají názor (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, čj. 30 A 1/2013-120), že osoby dotčené územním plánem ve svých vlastnických právech mají „*nezpochybnitelné právo znát důvody takového rozhodnutí, opatření obecné povahy, zejména pak v čem převažuje veřejný zájem nad jejím zájmem jako vlastníci dotčené nemovitosti v daném území, důvody zásadních změn v něm, potažmo zásahů do jejího vlastnického práva, když na ně navíc navazují její další hmotná práva*“. Stejně tak je konstantně judikováno, že absence náležitého vyjevení důvodů (v odůvodnění územního plánu) pro zařazení pozemku do ploch funkčního využití je procesní vadou, odůvodňující zrušení takového opatření obecné povahy podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s.
60. Jak je uvedeno výše, z uplatněných námitek jednoznačně vyplývá, *a)* že navrhovatelé nesouhlasí s tím, aby pozemek p. č. x byl veden v ploše funkčního využití „DS -DOPRAVNÍ INFRASTRUKTURA – SILNIČNÍ DOPRAVA“, když zdůraznili, že pozemek je *b)* veden v katastru nemovitostí jako zahrada a *c)* je tak užíván. P. K. nadto uvedla, že jednak trvá *na opravě z komunikace na zahradu, tedy na ZS - zeleň soukromá vyhrazená*, a dále vyslovila přesvědčení, že *návrh ÚP má také respektovat stávající stav pozemků*. Nemůže být pochyb o tom, že bylo vyjeveno zcela jasně, že žalobci s funkčním zařazením pozemku p. č. x v územním plánu nesouhlasí. Rovněž pak bylo vyjeveno, proč s tímto zařazením nesouhlasí. Navrhovatelé tak měli právo na řádné vypořádání námitek. To se však nestalo.
61. Předně, navrhovatelé se vůbec nedozvěděli, proč se nebude přihlížet k novému vedení pozemku p. č. x v katastru nemovitostí [*ostatní plocha - ostatní komunikace* za účinnosti předchozího územního plánu, od roku 2017 (v průběhu procesu přijímání nového územního plánu) pak *zahrada*], i když je zřejmé, že tato skutečnost byla známa (viz výše text vypořádání námitek) a dotčený pozemek je tímto způsobem i užíván. Dostalo se jim pouze sdělení, že „*ÚP Obora je zpracován nad mapou evidence KN z r. 2015*“, když „*nebude aktuálně změna podkladové katastrální mapy v průběhu pořizování ÚP, proto i nadále bude pozemek p.č. x veden jako plocha DS*“. Ano, proces přijímání územního plánu je procesem dlouhodobým a

v jeho průběhu může docházet ke změnám, k jaké došlo stran způsobu užívání (dle KN) pozemku p. č. x. Pak je ovšem nezbytné, aby se vlastníkům takového pozemku dostalo řádného vysvětlení, proč veřejný zájem na kontinuitě funkčního zařazení pozemku převažuje (i přes zásadní změnu ve způsobu užívání), nad zájmem vlastníků (navrhovatelů). A to obzvláště za situace, kdy ze strany pořizovatele není vyjevena žádná úvaha nad veřejnou dopravní významností takového pozemku, naopak je konstatováno, že *zpřístupňuje výhradně pozemky stejného vlastníka*.

62. Dále, vůbec není zřejmé, v čem se námitkám navrhovatelů „částečně vyhovuje“. Pořizovatel uvedl, že územní plán vychází z neaktuálních podkladů (2015), ke změně těchto podkladů v průběhu procesu přijímání územního plánu nedojde a pozemek p. č. x bude i nadále veden jako plocha „DS - DOPRAVNÍ INFRASTRUKTURA – SILNIČNÍ DOPRAVA“. Tedy (zjednodušeně řečeno) - navrhovatelé uvedli, že (a proč) nesouhlasí s takovým zařazením dotčeného pozemku, a jejich námitkám bylo dle odpůrce vyhověno, byť jen částečně, tím, že pozemek p. č. x bude i nadále veden jako plocha dopravní infrastruktury. Takový závěr postrádá jakoukoliv logiku a je nesrozumitelný pro rozpornost.
63. Soud, maje na zřeteli především, aby územní plán byl nezpochybnitelným a stabilním dokumentem s jasným výkladem, musel za takového stavu věci konstatovat absenci náležitého vyjevení důvodů (v odůvodnění územního plánu) pro zařazení dotčeného pozemku do ploch funkčního využití, resp. částečnou nesrozumitelnost závěru o vypořádání námitek navrhovatelů, a tedy procesní vadu odůvodňující **zrušení takového opatření obecné povahy, resp. jeho části podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s.**
64. Soud pro úplnost uvádí, že absence řádného odůvodnění mu znemožnila posoudit důvodnost tvrzených hmotněprávních pochybení.
65. Soud neprovedl část důkazů předložených navrhovateli (kupní smlouva ze dne 16. 4. 1996; sdělení Městského úřadu Tachov ze dne 4. 5. 2005, zn. 699/2005-OÚPRR; 2 fotografie dotčeného pozemku přiložené k replice ze dne 10. 9. 2018) a odpůrcem [předchozí územní plán obce Obora; pasport komunikací obce Obora; stavební povolení (na dům navrhovatelů) Městského úřadu v Tachově ze dne 25. 10. 1995, čj. OV 2332/95-SP 1902]; kupní smlouva ze dne 16. 4. 1996 uzavřená mezi navrhovateli a odpůrcem, jejímž předmětem byl mj. dotčený pozemek; zápis ze schůze Obecního úřadu Obora ze dne 5. 4. 1995; katastrální mapa; 3 fotografie přiložené k vyjádření k návrhu; sdělení Městského úřadu Tachov k ohlášení drobné stavby ze dne 4. 5. 2005, zn. 699/2005-OÚPRR; místní šetření; ohlášení změny údajů o pozemku k zápisu do katastru nemovitostí ze dne 3. 7. 2017; spis KÚ pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, ve věci sp. zn. Z-1722/2017], neboť by to bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly ke zrušení opatření obecné povahy tak, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku, zjevně nadbytečné.

[VI] Náklady řízení

66. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Navrhovatelé vyčíslili nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši **33 505 Kč**, když vyčíslili jednotlivé položky takto – za soudní poplatky 2 x 5 000 Kč, odměna za 4 úkony právní služby snižena o 20 % (= 2 x 9 920 Kč), režijní paušál za čtyři úkony právní služby (= 2 x 1 200 Kč), náhrada za promeškaný čas advokáta 700 Kč, cestovné celkem 565 Kč.

67. Soud však přiznal navrhovatelům toliko náhradu nákladů řízení ve výši **32 848 Kč** skládající se *a)* ze zaplacených soudních poplatků za návrh ve výši **10 000 Kč (2 x 5 000 Kč)**, a dále *b)* z odměny zástupce navrhovatelů za celkem 8 úkonů právní služby (u každého z navrhovatelů - převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky, účast na jednání soudu dne 3. 10. 2018) ohodnocených částkou 2 480 Kč/úkon (= mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby byl v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“) snížena o 20%), tj. celkem **19 840 Kč**. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem **1 200 Kč**, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4. Částka náhrady hotových výdajů pokrývající vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné nebyla zdvojnásobena, neboť zástupce navrhovatelů činil jednotlivá podání a úkony za oba navrhovatele společně.
68. Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou advokáta z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu dne 3. 10. 2018, a to ve výši **700 Kč** [100,- Kč za každou ze sedmi promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Prahy do Plzně vlakem v délce jedné hodiny a čtyřiceti dvou minut].
69. Náhrada nákladů řízení dále sestává *a)* z náhrady cestovních nákladů zástupce navrhovatelů v celkové výši **210 Kč** za cestu z Prahy do Plzně na jednání soudu a zpět dne 3. 10. 2018 (105 Kč/jednosměrná jízdenka) a *b)* z náhrady cestovních nákladů navrhovatelů v celkové výši **898 Kč** za cestu z Obory do Plzně na jednání soudu a zpět dne 3. 10. 2018, představující celkem 142 km (2 x 71 km) při použití osobního vozu tov. zn. Škoda Octavia s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 5, 3 litru benzínu (BA 95) na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4 Kč, což v daném případě činí **568 Kč** [4 Kč x 142 km], z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí **230 Kč** {[(5, 3 litru x 30,50 Kč)/100] x 142 km}, to vše ve smyslu § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou třetí a odst. 4 větou čtvrtou zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2018), když cena u benzínu automobilového 95 oktanů byla stanovena v § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. a činí 30,50 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 4 Kč, a z parkovného ve výši 100 Kč (parkovací lístek ze dne 3. 10. 2018).
70. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo odpůrci určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností odpůrce tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 3. 10. 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu